

529.

U S T A W A

z dnia 16 lipca 1920 roku

w przedmiocie umów, zawartych przez b. władze austriackie lub austro-węgierskie co do majątku państwowego i funduszu religijnego na obszarze b. zaboru austriackiego.

Art. 1. Umowy, zawarte przez b. władze lub urzędy austriackie lub austro-węgierskie, dotyczące majątku państwowego lub funduszu religijnego, znajdującego się w Rzeczypospolitej polskiej na obszarze b. zaboru austriackiego, a dotąd niewykonane, mają być zgłoszone przez osobę, która zawarła tę umowę, w ciągu 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do właściwego ministerstwa na ręce władzy lub urzędu, odpowiadającego tej władzy lub urzędowi monarchji austro-węgierskiej, która zawarła daną umowę.

Niezgłoszone w tym terminie umowy będą uważane jako nieuznane przez Państwo Polskie.

Art. 2. Ministerstwem właściwym jest to ministerstwo, które objęło w swój zarząd przedmiot majątkowy, którego umowa dotyczy.

Art. 3. Właściwe ministerstwo może zgłoszoną umowę uznać, może odmówić uznania lub też może uzależnić uznanie umowy od dopełnienia postawionych przez siebie warunków.

O ile zgłaszający umowę w przeciągu 3 miesięcy od chwili zgłoszenia nie otrzyma ze strony właściwego ministerstwa zawiadomienia o uznaniu umowy, umowa będzie uważaną za nieuznaną.

Przeciwko orzeczeniu, odmawiającemu uznania, niema żadnego odwołania.

Dochodzenie z tytułu nieuznania umowy jakiejkolwiek pretensji na zwykłej drodze prawa jest niedopuszczalne.

Art. 4. Prawa i obowiązki, wypływające z umów, wymienionych w art. 1, przechodzą na Państwo Polskie jedynie w razie uznania tych umów przez władze polskie stosownie do przepisów niniejszej ustawy.

Art. 5. Osoby, które na podstawie nieuznanych w myśl niniejszej ustawy umów, poczyniły w majątku państwowym trwałe nakłady, które w myśl umowy po jej ukończeniu miały przejść na własność Skarbu Państwa austriackiego lub austro-węgierskiego, mogą za nie żądać słusznego wynagrodzenia, o ile nakłady te dla celów państwowych okażą się potrzebnymi, a w chwili nieuznania umowy nie były jeszcze zamortyzowane.

Od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy nie wolno bez wyraźnego zezwolenia właściwego ministerstwa przedmiotów tych zabierać ani ich usuwać z miejsc, w których się znajdują.

Żądanie wynagrodzenia winno być zgłoszone we właściwym ministerstwie w przeciągu dni 30 od chwili doręczenia interesowanemu zawiadomienia o nieuznaniu umowy, względnie od chwili upływu 3-miesięcznego terminu, wskazanego w ustępie 2 art. 3. Jednocześnie winny być przedłożone dokumenty i rachunki, wykazujące słuszość żądania.

Art. 6. Wysokość wynagrodzenia, należnego stronie za poczynione w majątku państwowym trwałe nakłady, wymienione w art. 5, ustala właściwe ministerstwo.

Art. 7. Stronie, niezadowolonej z orzeczenia odnośnego urzędu co do odszkodowania za wkłady, służy prawo udać się na drogę sądową.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami i Prezesem Głównego urzędu Likwidacyjnego.

Marszałek:

Trampezyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

Bujak

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:

w z. *J. Karśnicki*

530.

PRZEPISY WYKONAWCZE

do ustawy z dnia 29-go maja 1920 r. „o tymczasowych emeryturach wojskowych”, wydane przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Na zasadzie art. 6-go ustawy z dnia 29-go maja 1920 roku „o tymczasowych emeryturach wojskowych” (Dz. Ustaw № 47 poz. 286), zarządza się co następuje:

I.

Do art. 1-go. Ustawa o tymczasowych emeryturach wojskowych (Dz. Ustaw № 47 z dnia 16.VI 1920 r. pozycja 286) dotyczy tych wojskowych, których przeniesienie w stały stan spoczynku w Wojsku Polskiem nastąpi po dniu 16 czerwca 1920 roku.

Za przeniesienie w stały stan spoczynku w myśl powyższej ustawy uważać należy zwolnienie ze służby w Wojsku Polskiem połączone z przyznaniem praw do emerytury.

Emerytury wojskowe wypłacać należy we wszystkich wypadkach wyłącznie za czas od chwili przeniesienia w stały stan spoczynku na zasadzie wspomnianej ustawy, licząc jednak nie wcześniej jak od 1-go lipca 1920 r. z potrąceniem ewentualnie otrzymanych po tym terminie zaliczek na przypadającą emeryturę.

Za normy emerytalne b. państw zaborczych uważać należy w rozumieniu niniejszej ustawy:

- a) dla wojskowych b. państwa austro-węgierskiego ustawy z dnia 27-go grudnia 1875-go roku i węg. art. ustaw LI z roku 1875